

А борбата се водеше съ голѣмо ожесточение. Нашитѣ и чуждитѣ налитаха едни срещу други, пѣшкаха, посрѣщаха рогата си и се удряха.

Че нашитѣ бѣха по-силни, въ това нѣмаше съмнение. Другаритѣ ми плѣскаха рѣце отъ радостъ, а дветѣ лозенчета захапали устни гледаха нервната борба и само не плачеха. Не знамъ защо и менъ ми дожалѣ. Поискахъ да ги разгонимъ, но Пуканката, който бѣше клекналъ, веднага се надигна.

— Какво се плашишъ, бе? — тросна ми се той. — Ще победятъ нашитѣ!

— Нѣма да бждатъ вашитѣ, — отвърна му презъ сълзи едното лозенче.

— Нашитѣ ще бждатъ!

— Нѣма да бждатъ!

Точно въ разгара на препирнята, задъ насъ изрева неочаквано мечиятъ гласъ на дѣда:

— Какво гледате, бре гущери, съ гущери! Или искате да се избиятъ, а?

Всичко замръ. Насочихме отново погледи къмъ мѣстото на борбата. Вцепенихме се. Едно отъ чуждитѣ телета се бѣ стру-

полило на земята. Пѣшкаше сжщо като човѣкъ. На корема му зѣеше кървава рана.

И докато се наканимъ да преминемъ потока, за да ги разтървемъ, чуждитѣ телци отстѣпиха, навириха опашки и побѣгнаха далечъ. Нашитѣ останаха на тѣхното мѣсто. Събраха се наедно и гордо вдигнаха глави, като победители.

Лозенчетата подкараха раненото теле, за да гонятъ другитѣ. А дѣдо Димитъръ, като се обърна къмъ насъ, поклати тъжно глава и каза:

— И тѣ като людетѣ. За всички има мѣсто на земята, и храна за всички Богъ е наспорилъ, ама всѣки гледа, колкото може повече да заграби. Вижте ги, биятъ се отъ лакомия. Сякашъ на нашитѣ тревата нѣма да имъ стигне. Можеха да се събератъ заедно и заедно да пасатъ. . .

Дѣдо се замисли малко, погали ме по главата и после добави:

— Да ви кажа ли: тежко му на слабия! Силниятъ винаги ще го побеждава! — завърши той и ни потири да докараме говедата отсамъ потока.

Вл. Селяновъ

